

tilgode, det kan kun være enkelte Udtagelser, der kan være tilstede, at enkelte Mænd ikke nyde Godt af denne Landpostbefordring, men det bør være saaledes, at de fleste nyde Godt deraf. Det er imidlertid ikke Tilfældet her i det Tilfælde, som dette Vædringsforslag angaar. Fra Nyborg afgaar hver Morgen en Landpost til en By, som hedder Frørup, med de Breve og Aviser, der ere ankomne om Aftenen her fra Kjøbenhavn, og omdeler dem til de enkelte Beboere i Distriktet. Smidtidigt, naar Morgenposten fra Kjøbenhavn ankommer til Nyborg, afgaar den med den Dagvognsbefordring, jeg nys nævnte, til en By, der hedder Ørendrup, og der er der saa en Landpost, som kommer og afhenter Breve og Aviser til tre Herregaarde og Byen Svinninge, hvori jeg boer, og derfra gaar den til en anden By, som hedder Frørup, hvad der er en betydelig Afvei for denne Landpost, og bringer Morgenblade og Breve til en eneste Mand i Sognet. Det kan umulig være Meningen og Hensigten med Landpostbefordringen, at en enkelt Mand skal nyde Begunstigelser paa hele det øvrige Sogns Befolking; men det er gaaet saaledes i flere Aar, og det har f. Ex. truffet sig for mig — det var derved jeg blev opmærksom paa dette Forhold — at jeg vilde have et Brev med til Sogneraadets Formand. Jeg mødte personlig oppe paa Brevsamlingstedet i Svinninge, hvor Landposten kommer, og sagde: „Tag dette Brev med til Formanden, det er mig Meget om at gjøre, at det kommer med idag“. „Det maa jeg ikke“, svarede han. Jeg blev høist forbauset ved dette Svar, og jeg vilde ikke tro det, men det er virkelig Tilfældet. Han maa ikke tage Breve med til en eneste Mand i Sognet foruden den omtalte enkelte Mand, hvis Navn jeg ikke vil nævne. Jeg synes derfor, at dette er et Principspørgsmaal, og jeg har derfor stillet dette Forslag og ønsker, at det maa blive vedtaget, medmindre den høitærede Minister vil love, at dette Forhold skal blive forandret saaledes, at det kan komme i Overensstemmelse med den Hensigt, som Regjeringen og Rigsdagen have været enige om, at Landpostvæsenet skal have, nemlig at det skal komme den almindelige Befolking til Gode. Jeg har imidlertid forsøgt, om jeg ikke kunde faae det ordnet paa den Maade, idet jeg har henvendt mig til Sogneraadets Formand, og sagt til ham, om der ikke kunde blive et Brevudveklingssted i dette Sogn, saa at andre Mennesker kunde bringe Breve dertil, men han svarede: Nei, det kunde ikke nytte det Mindste, at der blev et Udveklingssted, naar Brevene ikke kunde blive bragte til hver enkelt Mand, thi Brevene vilde saa blive

liggende paa dette Udveklingssted indtil den næste Dag, naar den anden Landpostmand kom og kunde tage dem med, saa at man maa lade dem komme først til Nyborg, og saa til det Sogn, uagtet det er et Nabofojn. Det forekommer mig, at det virkelig er et Principspørgsmaal, og derfor vil jeg bede det ærede Thing om at vedtage dette Vædringsforslag. Jeg haaber at have anskueliggjort Forslaget og gjort det tydeligt, hvorfor det indeholder et Principspørgsmaal, som bør afgjøres, ved at negte disse 200 Kr. Jeg veed ikke, om dette Beløb just kan passe; men vi bør, ved at vedtage Forslaget, tilkjendegive, at det ikke er Rigsdagens Hensigt, at Landpostbefordringen skal være saaledes, at kun en enkelt Mand skal begunstiges derved, men alle andre ikke have Fordel deraf. Jeg beder Dem altsaa om at vedtage Forslaget, med mindre den høitærede Minister vil love, at han vil raade Bod paa Forholdene, saaledes at Landpostbefordringen kan faae den Karakter, som oprindeligt har været bestemt, at den skulde komme Alle til Gode.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg skal følge den ærede Ordførers Exempel og ikke udtale mig om de Vædringsforslag, med Hensyn til hvilke der er Enighed mellem Udvalget og Ministeren. Det først fremsatte Vædringsforslag under Nr. 2 i Forbindelse med Vædringsforslagene under Nr. 6 og Nr. 9 betegnede den ærede Ordfører som Forslag, der havde til Hensigt at tilvebringe nogen Beparelse i Udgifterne, medens man ellers ikke ønskede at rolle ved det Bestaaende eller stille Hindringer i Veien for Postvæsenets Fremgang. Jeg kan ikke andet end paaføjnne, at den ærede Ordfører har udtalt sig paa denne Maade, og jeg erkjender ogsaa, at nogle af de betydelige Afkortelser, der tidligere fandt Sted, er man i visse Henseender kommen hørt fra; men jeg maa dog sige, at der hos mig bliver ikke ringe Tvivl tilbage, om den Begrændsning, der er gjort i Beløbene, vil kunne finde Sted, uden at det vil kunne mærkes. Hvad specielt Vædringsforslaget under Nr. 2 angaar, er man gaaet ind paa en Forøgelse af Assistanzen til de Postkontorer, som ikke faae forøget Budhjælp, medens man mener, at de, som faae saadan Budhjælp, kunne benytte Budene til Assistanzen. Det er imidlertid ingenlunde Tilfældet; thi en Forøgelse af Besørgelserne paa et Postkontor kræver ikke blot forøget Budhjælp til Udfeidelse, men medfører ogsaa forøgede Kontorforretninger, og disse ville vistnok kun høist undtagelsesvis kunne udføres af Budene. Jeg tror derfor at